

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 15ης Ιουνίου 1993 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-97/92 και T-111/92,

Loek Rijnoudt και Michael Hocken, υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικοι αντίστοιχα Βρυξελλών και Jauchette (Βέλγιο), εκπροσωπούμενοι από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Gianluigi Valsesia, κύριο νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Denis Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Anecchino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών των προσφευγόντων του Ιανουαρίου 1992, κατά το μέτρο που περιέχουν εφαρμογή της «προσωρινής εισφοράς» και καθιερώνουν από τώρα την αναπόφευκτη αύξηση της συνταξιοδοτικής τους εισφοράς, και τη διαπίστωση της ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3831/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991, που τροποποιεί τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού αυτών των Κοινοτήτων για τη θέσπιση προσωρινής συνεισφοράς, και του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3832/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991, για τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού αυτών των Κοινοτήτων όσον αφορά τη συνεισφορά στο συνταξιοδοτικό καθεστώς (ΕΕ L 361, αντίστοιχα, σ. 7 και 9),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, Πρόεδρο, A. Saggio και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Διαδικασία, αιτήματα και επιχειρήματα των διαδίκων

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Νοεμβρίου 1992, ο Loek Rijnoudt, προσφεύγων στην υπόθεση T-97/92, άσκησε προσφυγή κατά της Επιτροπής για να επιτύχει την ακύρωση του εκκαθαριστικού σημειώματος των αποδοχών του της 15ης Ιανουαρίου 1992. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Δεκεμβρίου 1992, ο Michael Hocken, προσφεύγων στην υπόθεση T-111/92, άσκησε επίσης προσφυγή κατά της Επιτροπής για να επιτύχει την ακύρωση του εκκαθαριστικού σημειώματος των αποδοχών του της 15ης Ιανουαρίου 1992.
- 2 Οι προσφεύγοντες ζητούν, με τα δικόγραφά τους, από το Πρωτοδικείο:
  - να κρίνει τις προσφυγές παραδεκτές και βάσιμες·
  - να ακυρώσει το εκκαθαριστικό σημείωμα αποδοχών του Ιανουαρίου 1992 των προσφευγόντων κατά το μέτρο που προβλέπει τη θέσπιση προσωρινής εισφοράς και καθιερώνει από τώρα την αναπόφευκτη αύξηση της συνταξιοδοτικής εισφοράς των προσφευγόντων·
  - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Για να στηρίξουν το αίτημά τους, οι προσφεύγοντες επικαλούνται την έλλειψη νομιμότητας των κανονισμών (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3831/91 και 3832/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991, που τροποποίησαν τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού αυτών των Κοινοτήτων, αντίστοιχα, ενόψει της θεσπίσεως προσωρινής εισφοράς και όσον αφορά την εισφορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα (ΕΕ L 361, αντίστοιχα, σ. 7 και 9).

- 3 Με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος της 18ης Φεβρουαρίου 1993, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων T-97/92 και T-111/92 προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.
- 4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Μαρτίου 1993, ο Cristiano Maria Gambari, υπάλληλος της Επιτροπής, κάτοικος Βατερλώ (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Luc Govaert, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Lucy Dupong, 14, rue des Bains, ζήτησε να παρεμβεί στην υπόθεση T-97/92 υπέρ του προσφεύγοντος.
- 5 Η αίτηση παρεμβάσεως κατατέθηκε σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και υποβλήθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός του Δικαστηρίου), που εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω οργανισμού.
- 6 Στην αίτησή του παρεμβάσεως, ο Gambari ισχυρίζεται, κυρίως, ότι έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς στην υπόθεση T-97/92, αφενός μεν, διότι η απόφαση που θα εκδοθεί επί της νομιμότητας της προσωρινής εισφοράς και της αυξήσεως της συνταξιοδοτικής εισφοράς θα επηρεάσει άμεσα τη νομική και οικονομική του κατάσταση, αφετέρου δε, διότι το 1989 αποφάσισε να μην ανεύρει νέα εργασία στον ιδιωτικό τομέα, έχοντας τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι θα καταργηθεί η εισφορά κρίσεως. Τον Δεκέμβριο του 1991, δεν είχε πλέον αυτή τη δυνατότητα, λόγω της ηλικίας του και της καταστάσεως στην αγορά εργασίας.

- 7 Εξάλλου, ο Gambari παρατηρεί ότι η επιλογή του να μην προσφύγει στο Πρωτοδικείο παρά μόνον ως παρεμβαίνων είναι σύμφωνη με σκέψεις οικονομίας της διαδικασίας. Στις 31 Μαρτίου 1992, άσκησε διοικητική ένσταση κατά του δικού του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών της 15ης Ιανουαρίου 1992, αλλά δεν άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου μετά την απόρριψη της ενστάσεως αυτής.
- 8 Η αίτηση παρεμβάσεως επιδόθηκε στους διαδίκους σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.
- 9 Με έγγραφο της 24ης Μαρτίου 1993, οι προσφεύγοντες γνωστοποίησαν ότι δεν έχουν να διατυπώσουν καμία αντίρρηση κατά της αιτήσεως παρεμβάσεως.
- 10 Με υπόμνημα που κατέθεσε στις 25 Μαρτίου 1993, η καθής ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως παρεμβάσεως.
- 11 Η καθής προβάλλει, πρώτον, ότι ο αιτών να παρέμβει δεν έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς. Το αίτημα του προσφεύγοντος αφορά μόνον την ακύρωση του δικού του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών και ο αιτών να παρέμβει δεν έχει κανένα άμεσο και ενεστώσ συμφέρον στο να γίνει δεκτό το αίτημά του. Τα τυχόν αποτελέσματα της ενστάσεως που προβλήθηκε παρεμπιπτόντως, δυνάμει του άρθρου 184 της Συνθήκης ΕΟΚ, σχετικά με την έλλειψη νομιμότητας των εν λόγω κανονισμών περιορίζονται στον προσφεύγοντα και δεν μπορούν να ωφελήσουν διαδίκους που δεν άσκησαν εμπροθέσμως προσφυγή. Η καθής αναφέρεται σχετικά σε τρεις αποφάσεις του Δικαστηρίου, από τις οποίες οι δύο είναι της 7ης Ιουνίου 1972, 20/71, Sabbatini κατά Κοινοβουλίου (Rec. 1972, σ. 345), και 32/71, Bauduin κατά Επιτροπής (Rec. 1972, σ. 363), και η μία της 21ης Φεβρουαρίου 1974, 15/73 έως 33/73, 52/73, 53/73, 57/73 έως 109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 και 135/73 έως 137/73, Schots-Kortner κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Επιτροπής και Κοινοβουλίου (Συλλογή τόμος 1974, σ. 107).
- 12 Δεύτερον, η καθής ισχυρίζεται ότι η αίτηση παρεμβάσεως θίγει την ασφάλεια δικαίου. Ο αιτών, που μπορούσε να είχε ασκήσει προσφυγή κατά του δικού

του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών, αποπειράται ήδη να περιγράψει την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής. Δεν υφίσταται κανένα νέο περιστατικό που να δικαιολογεί την καθυστερημένη παρέμβαση. Η καθής αναφέρεται σχετικά σε δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου, της 12ης Νοεμβρίου 1981, 799/79, Bruckner κατά Επιτροπής και Συμβουλίου (Συλλογή 1981, σ. 2697), και της 12ης Οκτωβρίου 1978, 156/77, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή τόμος 1978, σ. 587), καθώς και σε μία διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Νοεμβρίου 1991, Τ-35/91, Eurosport κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-1359).

- 13 Δυνάμει του άρθρου 116, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος έφερε την αίτηση παρεμβάσεως ενώπιον του τμήματος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 14 Δυνάμει του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το δικαίωμα παρεμβάσεως στις διαφορές που υποβάλλονται στο Πρωτοδικείο ανήκει σε κάθε πρόσωπο που έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς.
- 15 Το Πρωτοδικείο τονίζει πρωταρχικά ότι, στη διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 1964, 111/63, Lemmerz-Werke κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 153), που εκδόθηκε σε υπόθεση η οποία αφορούσε απόφαση της Ανωτάτης Αρχής στο πλαίσιο του εξισωτικού μηχανισμού για τον εισαγόμενο παλαιοσίδηρο, το Δικαστήριο απέρριψε αίτημα παρεμβάσεως για τον λόγο ότι η αιτούσα να παρέμβει δεν είχε άμεσο και ενεστώς συμφέρον να γίνει δεκτό το αίτημά της, διότι το μοναδικό συμφέρον το οποίο επικαλούνταν είχε ως αντικείμενο απλώς την επιτυχία ορισμένων απόψεων της προσφεύγουσας. Εντούτοις, στη διάταξη της 15ης Ιουλίου 1981, 45/81, Moksels κατά Επιτροπής (που δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή), η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κανονισμού της Επιτροπής περί προσωρινής αναστολής του προκαθορισμού επιστροφών λόγω εξαγωγής ορισμένων γεωργικών προϊόντων, το Δικαστήριο δέχθηκε αίτηση παρεμβάσεως για τον λόγο ότι η αιτούσα να παρέμβει, έστω και αν δεν μπορούσε να δικαιολογήσει άμεσο συμφέρον ως προς το αποτέλεσμα της αποφάσεως που θα εκδιδόταν, μπορούσε όμως να έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς τουλάχιστον όσον αφορά τη διατύπωση σκέψεων που θα έπρεπε να είναι το έρεισμα της αποφάσεως.

- 16 Ενόψει αυτών των δύο φαινομενικά αποκλινουσών προσεγγίσεων, που έγιναν δεκτές σε δύο υποθέσεις με διαφορετικό περιεχόμενο, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι σ' αυτό απόκειται να καθορίσει τις αρχές που πρέπει να εφαρμοστούν σε υπόθεση όπως η προκειμένη, όπου η αίτηση παρεμβάσεως υποβλήθηκε από υπάλληλο ο οποίος ισχυρίζεται ότι βρίσκεται σε όμοια κατάσταση με εκείνη ενός άλλου υπαλλήλου ο οποίος έχει ασκήσει προσφυγή κατά κοινοτικής πράξεως στο πλαίσιο του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΟΚ και των άρθρων 90 και 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ).
- 17 Το Πρωτοδικείο τονίζει εν προκειμένω ότι αντικείμενο της διαφοράς στην υπόθεση T-97/92 είναι η ακύρωση του εκκαθαριστικού σημειώματος των αποδοχών του προσφεύγοντος, Rijnoudt. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι ορθώς η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο αιτών να παρέμβει δεν έχει κανένα άμεσο και ενεστώδες συμφέρον στην ακύρωση του εκκαθαριστικού σημειώματος των αποδοχών άλλου υπαλλήλου, όπως ο Rijnoudt.
- 18 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι ο αιτών να παρέμβει άσκησε διοικητική ένσταση κατά του δικού του εκκαθαριστικού σημειώματος αποδοχών, που αποτέλεσε αντικείμενο σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως της Επιτροπής. Επομένως, είχε τη δυνατότητα να ασκήσει αυτός ο ίδιος προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου. Στην αίτηση παρεμβάσεώς του δεν προέβαλε όμως καμία εξήγηση για τον λόγο για τον οποίο δεν άσκησε τέτοια προσφυγή.
- 19 Και αν ακόμη γίνει δεκτό ότι, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, η επίλυση της διαφοράς μπορούσε να επηρεάσει την κατάσταση του αιτούντος να παρέμβει, κατά το μέτρο που η απόφαση που θα εκδοθεί μπορεί να έχει αντίκτυπο στον τρόπο με τον οποίο η διοίκηση θα εφαρμόσει αυτό τον κανονισμό σ' όλους τους υπαλλήλους, τίθεται το ζήτημα αν, στο πλαίσιο προσφυγής που ασκήθηκε δυνάμει των άρθρων 179 της Συνθήκης ΕΟΚ και 91 του ΚΥΚ, ένας υπάλληλος, ο οποίος ενεργεί ατομικά όπως ο αιτών να παρέμβει, έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς κατά την έννοια του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου.
- 20 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, σ' ένα τέτοιο πλαίσιο, το νόημα του συμφέροντος στην επίλυση της διαφοράς, κατά την έννοια του άρθρου 37, δεύτερο εδάφιο,

του Οργανισμού του Δικαστηρίου, πρέπει να νοείται ως συμφέρον στην τύχη που επιφυλάσσεται στο αίτημα το οποίο αφορά ειδικά την πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση.

- 21 Στην αντίθετη περίπτωση, κάθε υπάλληλος που μπορεί να αποδείξει ότι η κατάσταση του μπορεί να θιγεί, κατά τρόπον αόριστο, από την τύχη που επιφυλάσσει το Πρωτοδικείο σε παρεμπόδιση ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλεται κατά κανονισμού του Συμβουλίου θα μπορούσε να έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς. Το αποτέλεσμα αυτό δεν είναι σύμφωνο ούτε με τις απαιτήσεις οικονομίας της δίκης ούτε με το σύστημα μέσων έννομης προστασίας που καθιερώνουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, ιδίως ενόψει των προθεσμιών που προβλέπουν οι διατάξεις αυτές.
- 22 Επομένως, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι επιβάλλεται στην προκειμένη υπόθεση, όπως έπραξε το Δικαστήριο στην προαναφερθείσα διάταξη του επί της υποθέσεως Lemmerz-Werke κατά Ανωτάτης Αρχής, να γίνει αυστηρή διάκριση μεταξύ, αφενός μεν, των αιτούντων να παρέμβουν που έχουν άμεσο συμφέρον στην τύχη που επιφυλάσσεται στην ειδική πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση, αφετέρου δε, εκείνων που έχουν έμμεσο συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς λόγω ομοιοτήτων μεταξύ της καταστάσεώς τους και της καταστάσεως ενός των διαδίκων.
- 23 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, αν ένας αιτών να παρέμβει είχε τη δυνατότητα να ασκήσει αυτός ο ίδιος προσφυγή εντός ορισμένης προθεσμίας, το γεγονός ότι δεν έγινε δεκτός να παρέμβει σε άλλη υπόθεση, όπου αμφισβητείται μια κατάσταση όμοια με τη δική του, δεν μπορεί να θιγεί τις δικές του δυνατότητες να στηριχθεί σε μέσα έννομης προστασίας που μπορούσε να χρησιμοποιήσει.
- 24 Η προσέγγιση αυτή δεν βρίσκεται σε αντίθεση με εκείνη που δέχθηκε το Πρωτοδικείο στην προαναφερθείσα υπόθεση Eurosport κατά Επιτροπής. Στην υπόθεση αυτή, μια επιχειρήση αποδέκτης αποφάσεως της Επιτροπής που διαπίστωνε παράβαση των αρχών ανταγωνισμού της Συνθήκης ΕΟΚ, μολονότι δεν είχε ασκήσει η ίδια εμπροθέσμως προσφυγή, έγινε δεκτή να παρέμβει σε προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε άλλος αποδέκτης. Πάντως, από τη διάταξη

προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο έλαβε ιδίως υπόψη το γεγονός ότι ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου είχε ασκηθεί εναντίον της αιτούσας να παρέμβει αγωγή αποζημιώσεως, με έρεισμα τη διαπίστωση της παραβάσεως που περιείχε η απόφαση της Επιτροπής. Πρέπει επίσης να υπογραμμιστεί ότι, στην υπόθεση αυτή, η απόφαση απευθυνόταν ονομαστικά στην αιτούσα να παρέμβει, που είχε έτσι άμεσο συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς.

- 25 Οι προηγούμενες σκέψεις δεν είναι επίσης ασυμβίβαστες με τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, κατά την οποία οι συνδικαλιστικές και επαγγελματικές οργανώσεις, που καθεμία εκπροσωπεί ποσοστό λίγο-πολύ υψηλό μόνιμων και μη μόνιμων υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων και που δεν έχουν οι ίδιες τη δυνατότητα να ασκήσουν προσφυγή βάσει του άρθρου 91 του ΚΥΚ, μπορούν να γίνουν δεκτές να παρέμβουν όταν οι ισχυρισμοί που προβάλλουν οι διάδικοι γεννούν ζητήματα αρχής σχετικά με την οργάνωση της ευρωπαϊκής δημοσίας διοικήσεως. Πράγματι, τέτοιες παρεμβάσεις δεν θίγουν την καλή λειτουργία της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου, ενώ η πληθώρα ατομικών παρεμβάσεων που προέρχονται από υπαλλήλους οι οποίοι βρίσκονται σε παρόμοια κατάσταση με εκείνην ενός προσφεύγοντος, αν γίνονταν δεκτές θα κλονίζαν όχι μόνον το σύστημα των μέσων παροχής έννομης προστασίας που καθιερώνουν τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, αλλά και την αποτελεσματικότητα της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 26 Ενόψει όλων των προηγούμενων σκέψεων, πρέπει να απορριφθεί η αίτηση παρεμβάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 27 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση παρεμβάσεως.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα που αφορούν την αίτηση παρεμβάσεως.**

Λουξεμβούργο, 15 Ιουνίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

C. W. Bellamy